

בס"ד. שיחת יום ג' פ' תבוא, י"ז (טו"ב) אלול ה'תשנ"א

— לילדים וילדות דמחנות-קייץ "גן ישראל" ו"אמונה" —

בלתי מוגה

א. לאחר תפלת מנחה ותק"ש, אמרו את הי"ב פסוקים ומאמרי חז"ל, ואח"כ ניגנו "ווי וואָנט משיח נא".

ב. כרגיל בכל שנה נפגשים יחדיו בחודש אלול,

ובחודש אלול עצמו נמצאים כבר בחלקו השני של החודש, שהרי חמשה עשר באלול, שבו "קיימא סיהרא באשלמותא"¹, הי' כבר ביום הראשון דשבוע זה, ועכשיו נמצאים ביום השלישי בשבוע, "יום שהוכפל בו כי טוב"², שהוא יום השבעה עשר בחודש, בגימטריא "טוב",

ומתכווננים ליום השמונה עשר באלול, ח"י אלול (שמתחיל בזמן מעריב), יום ההולדת של הבעש"ט ורבינו הזקן — שזוה"ע השייך במיוחד לילדי ישראל, שכן, בין הענינים המיוחדים שבהם הצטיינו הבעש"ט ואדמו"ר הזקן, מצינו³ אצל הבעש"ט שעוד לפני שנתגלה והנהיג עם ריבוי תלמידים ועם כל העולם כולו, הי' "עוזר" (אָ באַהעלפער") למלמד תינוקות, היינו, שהתעסק בלימוד ילדים קטנים שעדיין אינם יכולים ללמוד עם ה"מלמד" עצמו, אלא זקוקים ללמוד עם העוזר לה"מלמד"; וכאשר מזכירים אודות גדולתו של הבעש"ט, והנסים הגדולים שהראה — מתחילים את הזכרון בכך שהתחלת כל הענינים היתה התעסקותו עם ילדי ישראל ללמדם ולהרגילם לזכור ולהזכיר את אבינו שבשמים, אביהם (של הילדים), אבינו ואביהם של כל בני" בכל העולם ובכל הדורות, שזהו הקב"ה.

ג. ובפרטיות יותר:

עומדים אנו ביום השבעה עשר בחודש, בגימטריא "טוב" — שמורה ומדגיש שכל השנה הבאה (שההכנה אלי' היא במשך חודש אלול) תהי' שנה טובה, וכל הענינים שבה יהיו ענינים טובים,

— כמנהג ישראל⁴ שכאשר יהודים (אפילו ילדים קטנים ביותר) נפגשים יחדיו בחודש אלול, צריכים להתחיל את הפגישה בברכת שנה טובה ומתוקה⁵ —

(1) זהר ח"א קנ, רע"א. ח"ב פה, רע"א. סר"צ. וש"נ.

(2) ראה שמו"ר פט"ו, כו. (4) ראה מטה אפרים או"ח סתקפ"א ס"ט.

(3) ראה כש"ט (הוצאת תשנ"ט) בהוספות (מב"ר פ"ד, 1).

(5) ובאופן שהטוב והמתיקות של השנה הבאה מתחילה כבר בשנה שלפני' — החל

ובודאי שיהי' כן בנוגע להעיקר של כל הענינים — שתהי' שנת גאולה, שתבוא הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ובהמשך לזה באים ליום השמונה עשר באלול, אשר, מספר זה שיש בו האותיות ח' י' — "חיי" — מורה שכל אדם וכל נברא בעולם מרגיש שהוא דבר חי, שמקבל חיותו מבורא העולם, הקב"ה בעצמו,

ומזה באים לח"י אלול — שמתגלה אצלו שיום זה הוא יום של חודש אלול ("אָן אלול'דיקער טאָג"), וגם בו בעצמו מתגלית השייכות לחודש אלול, שהוא ילד של אלול, יהודי של אלול ("אָן אלול'דיקער קינד און אָן אלול'דיקער איד") — שא' מהראשי-תיבות שלו הוא "אני לדודי ודודי ליי", היינו, שמהותו של ה"אני" שלו, כל המציאות וההווי' שלו, היא — שייכותו והתמסרותו "לדודי".

ד. ענין זה מודגש גם בעבודתו של יהודי בכל יום:

התחלת היום (כל יום ויום, אפילו בימות החול, ובודאי בימים מיוחדים, כמו חודש אלול) היא באמירת "מודה אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמתי בחמלה רבה אמנתך", היינו, שתיכף ומיד בתחילת היום, עוד לפני עשיית איזה דבר שהוא, הרי לכל לראש נזכר* יהודי אודות מציאותו של הקב"ה, ואומר⁹ "מודה אני לפניך", שה"אני" (שעד עכשיו הי' ישן וזה-עתה נתעורר משינתו) נמצא "לפניך", לפני וביחד עם הקב"ה;

וענין זה נמשך ומתפשט במשך כל היום כולו — שיהודי מודה להקב"ה על כל הענינים הטובים שנותן לו, כל הדברים שילד יהודי זקוק אליהם, וכל מה שהוריו ומחנכיו וכל עם ישראל זקוקים אליהם, וכל הדברים שהעולם כולו זקוק אליהם — כמודגש בכמה וכמה מיני ברכות שיהודי מברך במשך כל היום כולו¹⁰, שמודה להקב"ה על כל דבר שאוכל ושותה או על כל הנאה אחרת בעולם, ובאופן שעוד לפני הנאתו מהדבר, מודה הוא להקב"ה על כך שסיפק לו דבר זה כדי שיוכל ליהנות ממנו.

שהקב"ה נמצא ביחד עם כאו"א מכם וכאו"א מאתנו, אלא, הסיבה לכך שמזכירים על כך בדיבור היא בשביל אלה ש"ישנים" עדיין, כדי שידעו שה"מלך חי וקיים" כבר נמצא כאן, ובמילא, יתעוררו גם הם משינתם ויצטרפו אל ילדי ישראל שכבר התעוררו וכבר התחילו לומר "מודה אני לפניך".

(9) ועוד ועיקר — לא רק אמירה בעלמא, אלא באופן שמרגיש זאת בכל לבו.

(10) ראה רמב"ם הל' ברכות בתחלתן (ה"א-ד). ועוד.

משבת מברכים חודש אלול, שאז אומרים כמה בקשות בנוגע לכל החודש הבא ולכל השנה הבאה, ובודאי שכן הוא בחודש אלול עצמו, לאחרי שכבר עברו כו"כ ימים בחודש אלול, עד ליום השבעה עשר, בגימטריא טוב. (6) שה"ש ו, ג ובשעה"פ עה"פ. ועוד.

(7) "סדר היום", הובא בעט"ז ריש שו"ע או"ח. שו"ע אדה"ז ס"א ס"ה (ובמהדו"ת שם ס"ו). סידור אדה"ז בתחלתו.

(8) ויתירה מזה — שאינו צריך להזכר אודות הקב"ה, שכן, דבר ודאי ופשוט הוא

[ולהעיר, שהמנהג להודות להקב"ה ישנו (לא רק אצל בני", אלא) גם אצל שאר אוה"ע, כמודגש במדינה זו שבה אנו חיים, שחוקק ע"ג מטבעות המדינה שכל אחד מאמין בוטח בהקב"ה, כיון שהקב"ה ברא את כל המדינה ואת כל הנמצא בתוכה, וכך את כל שאר המדינות, ואת כל העולם כולו, והוא מלך העולם בפועל (בלשון התפלה¹¹ — "מלך על העולם כולו בכבודך"), אשר, כשם שענינו של כל מלך ונשיא של רפובליקה הוא לספק את כל צרכי המדינה, כדי שתתנהל כראוי, באופן טוב ונעים, עד"ז — ובמכ"ש וק"ו¹² — בנוגע להנהגת המלך דכל העולם כולו, שזהו הקב"ה, שמאז בריאת העולם מספק הוא כל פרט הנמצא בעולם בכל הענינים שזקוקים אליהם].

והרי זהו תוכן הענין ד"ח"י אלול": "חיי" — שכל אחד מרגיש שהוא ילד חי, יהודי חי, ברי' חי' של הקב"ה, וברי' כזו שיש לה שכל להבין זאת, וגם לבטא זאת בדיבור ע"י אמירת "מודה אני לפניך", כיון שיש לו על מה להודות — "שהחזרת בי נשמת", שהקב"ה החזיר לו נשמתו בגופו, והוא עושה נשמתו עיקר וגופו טפל¹³, שידוע ומרגיש שהעיקר בחייו של כל יהודי הוא ההודאה וההתקשרות להקב"ה, "אני לפניך" — שזהו הענין ד"אלול", "אני לדודי".

ה. ובכל הנ"ל ניתוסף הדגשה מיוחדת בקשר ובשייכות להבעש"ט ואדמור"ר הזקן שיום הולדתם בח"י אלול:

ידוע מ"ש רבינו הזקן בספר תניא קדישא¹⁴ מה ש"פ"י¹⁵ הבעש"ט" בנוגע לבריאת העולם ע"י הקב"ה, שנוסף לכך שהקב"ה ברא את העולם בפעם הראשונה (כפי שאמרתם זה-עתה¹⁶): "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ"¹⁷),

— כולל ובמיוחד בריאת אדם הראשון, שתיכף ומיד בתחילת בריאתו הכריז לכל העולם כולו: "בואו נשתחוה ונכרעה נברכה (שכולל גם ההודאה) לפני ה' עושונו"¹⁸, "בואו אני ואתם .. ונמליך עלינו מי שבראנו .. ואמר ה'¹⁹ מלך גו"²⁰ —

הנה מצד רוב הטוב של הקב"ה, לא הסתפק בבריאת העולם באופן חד-פעמי, אלא הוא מהוה ומחי' את העולם בכל רגע ורגע מחדש,

(11) בתפלת העמידה דר"ה ויוהכ"פ.	(ראה "מ"מ, הגהות והערות קצרות" ב"לקוטי פירושים" לשם (ע' שמז)).
(12) שהרי שליטתם של המלכים למטה, ודאגתם לצרכי מדינתם — נמשכת ממלכותו של הקב"ה.	(16) ב"ב הפסוקים ומאמרי חז"ל.
(13) ראה תניא רפ"ב.	(17) בראשית א, א.
(14) שהיהוה"א בתחילתו.	(18) תהלים צה, ו.
(15) היינו, שפירש והפיץ בכל העולם	(19) שם צג, א.
	(20) פרקי דר"א פ"א.

— הקב"ה אינו "מתעייף" ח"ו, ובכל יום ויום ובכל רגע ורגע הרי הוא מחדש עוד פעם ועוד פעם את כל הדברים הטובים שנותן לכאו"א מהילדים, לכאו"א מהמבוגרים, ולכל העולם כולו, כל אומות העולם וכל ברואי העולם, "מדבר", "חיי", "צומח" ו"דומם", ונותן ומשפיע להם חיות מחודשת והשפעה אלקית מחודשת, שתהי' להם הצלחה יתירה בקיומם, צמיחתם ושגשוגם²¹ — כדאי²² שאצל כל אדם ואצל כל יהודי וילד יהודי יתוסף יותר בידיעת והרגשת וקבלת חסדי השם, שבנוסף לכל הדברים הטובים שהקב"ה נתן לו לפני"ז, כולל גם ביום זה עצמו, בהתחלת היום, או בצהרי היום (שזהו הזמן שבו נמצאים עכשיו) — נותן ומשפיע לו בכל רגע ורגע "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה"²³, ובאופן כזה שהאדם ירגיש את הקב"ה, שהקב"ה הוא הנותן לו,

ומובן²⁴ שכאשר הנתינה וההשפעה באה מאת הקב"ה, הרי זה "בעין יפה"²⁵, כפנים זורחות ומאירות ("מיט אַ שיינענדיקן און אַ ליכטיקן פנים"), כמודגש במיוחד בחודש אלול — כמ"ש רבינו הזקן (שיום הולדתו בח"י אלול) בספרו לקוטי תורה²⁶, שבחודש זה נמצא "המלך" (של כל העולם, הקב"ה) בשדה, שנמצא יחד עם כל יהודי כפי שנמצא בגלות, כולל גם בגלות שלנו, שכבר עברו שנים רבות כל-כך מזמן החורבן, ו"מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם".

*

ו. כמו כן הסדר אצלנו לקשר את המדובר גם עם פרשת השבוע, ובנדוד, פרשת "כיי-תבוא", כפי שידובר לקמן בפרטיות יותר, אבל מזכירים זאת כבר עתה — כיון שהענין ד"כי תבוא אל הארץ" קשור עם המוזכר כבר לעיל (ס"ג) אודות הגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי' הענין ד"תבוא אל הארץ" כפשוטו, ובכל התוקף והחיות — שכל אחד מאתנו, בתוך כלל ישראל, יבוא אל הארץ, ארצנו הקדושה, שהקב"ה הבטיח וקיים הבטחתו ונתנה לבני"י, ומאז שנעשו לעם נקראת בשם "ארץ ישראל", ארץ ששייכת לעם היהודי, והעם היהודי פועל שיהי' ניכר בה שזוהי ארץ שחדורה ביהדות.

ואז — בגאולה האמיתית והשלימה — יהי' גם שלימות הענין ד"טוב"

23 נוסח ברכה הג' דברהמ"ז.

24 לכל ילד, ועאכו"כ מבוגר, שלהיותו לאחרי בר-מצוה, הרי כבר למד תורה יותר מלימודו של ילד יהודי קודם בר-מצוה.

25 ראה בי"ב נג, רע"א. ועוד.

26 פ' ראה לב, ב.

21 ובנוגע לילדי ישראל במיוחד — הצלחה יתירה בלימוד תורתו של הקב"ה וקיום מצוותיו בהידור, מתוך יראת-שמים ואהבת-שמים.

22 ראה גם התועודיות תנשא ח"ג ע'

397 ואילך.

ו"חיי" (ענינם של יום זה, יום השבעה עשר בחודש, בגימטריא "טוב", והיום שמתחיל בתפלת ערבית, יום השמונה עשר, "חיי") בכל העולם כולו:

"טוב" — שנה טובה ומתוקה שנמשכת ע"י ארץ ישראל ועם ישראל לכל האומות שבכל העולם, שנעשה שלום בכל העולם כולו, ואחזה וריעות בין כל אומות העולם, ובלשון הנבואה²⁷: "לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה", כי אם אך ורק שלום בעולם — "שלום" גם מלשון "שלימות"²⁸, היינו, שכל דבר ופרט שבעולם, אצל כל האומות שבכל מדינות העולם, יהי באופן שלם ומושלם.

ו"חיי" — שהרי בגאולה האמיתית והשלימה יהי נראה בגלוי שהעולם כולו חי בפועל בהחיות שנמשכת ממקור החיים, שזהו הקב"ה, כיון שתתגלה אלקותו ומלכותו של הקב"ה בכל העולם כולו (בדומם, עאכו"כ בצומח, עאכו"כ בחי, עאכו"כ במדבר, ועאכו"כ בבניי) — כמ"ש²⁹ "ה' ימלוך לעולם ועד", היינו, שבעולם כולו יתגלה שהקב"ה הוא מלך על כל המציאות כולה, ובאופן ד"ל (לעולם) ועד", באופן נצחי³⁰, גאולה נצחית³¹.

ובפרט עי"ז שבנ"י מתכוננים לקבל פני משיח צדקנו באופן המתאים, עי"ז שלומדים ומאמינים מקוויים ומצפים ("מ'קוקט אויס") שהנה הנה משיח בא, "אָט אָט קומט משיח צדקנו" — שע"ז ניתוסף גם בנוגע להכתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה בכל הענינים ובכל הפרטים, ועוד ובמיוחד בפרט העיקרי — כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, עוד ביום י"ז לחודש אלוּל דשנת "הי" תהא שנת נפלאות אראנו", ויה"ר שיהי תיכף ומיד ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב.

* * *

ז. כמוזכר לעיל (ס"ו) יש גם ההוראה מפרשת השבוע בתורה, שכן, את כל ההוראות הדרושות מקבל יהודי מהתורה בכלל, ובמיוחד מפרשת השבוע, שנחלקת לשבעה חלקים, וכל חלק מהפרשה קשור עם יום מיוחד בשבוע, כבנדוד — יום השלישי בשבוע.

ויש לבאר תחלה הוראת התורה בנוגע ליום השלישי בשבוע — "יום שהוכפל בו כי טוב"², היינו שביום זה נאמר בתורה "כי טוב" ב' פעמים³²:

ענין זה מהוה הוראה ולימוד לכל הנבראים שבעולם — הן מבנ"י והן מאוה"ע — שצריך להשתדל להפיץ טוב בכל הסביבה.

31) ראה מכילתא בשלח טו, א. הובא

27) ישע"י ב, ד.

בתורה"ה הג ונאמר — פסחים קטז, ב.

28) ראה לקו"ת פ' ראה ל, רע"ג.

32) בראשית א, יו"ד. יב.

29) בשלח טו, יח.

30) ראה עירובין נד, א.

וענין זה מתחיל אפילו מילדים קטנים ביותר, שהרי גם לילד קטן ניתנת האפשריות לעשות דבר טוב בשביל ילד שני, ילד שלישי, ובשביל ילדים רבים — נוסף לכך שכאשר ילד (הן ילד יהודי, והן ילד אינו־יהודי) מתנהג באופן המתאים, גומל הוא טוב הכי גדול לאביו ולאמו, שכן, אין לך תענוג גדול אצל אב ואם יותר מזה שמסתכלים ורואים כיצד הילד שלהם — שנתחנך ונתגדל על ידם בדרך מסויימת — מנצל את החינוך כדי ליתן ולהשפיע טוב לא רק בשביל עצמו, אלא גם בשביל אחיו ואחיותיו, בשביל חבריו, ועד בשביל כל הילדים שבכל העולם.

ובזה גופא — באופן ד"הוכפל בו כי טוב", טוב בגשמיות וטוב ברוחניות³³, והיינו, שכאשר ילד — יהי' מי שיהי' — עושה דבר מסויים בעולם, צריך להשתדל שדבר זה ישפר וירומם את העולם, הן בנוגע ל"גוף" העולם והן בנוגע לה"נשמה" העולם, הן בנוגע לגשמיות העולם, והן בנוגע לרוחניות העולם (כולל גם בנוגע לאוה"ע, שגם אצלם קיימת החלוקה (כמו אצל בני") דרוחניות וגשמיות).

וזהו ההוראה והשליחות שניתנה לכאו"א מהילדים, ובודאי לכאו"א מהמבוגרים: כשם ש"בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ", כך צריך כל נברא, ועאכו"כ מין המדבר, לעשות את כל התלוי בו בנוגע לשמים והארץ וכל צבאיהם (אפילו מלאכים, ואפילו שמש וירח וכוכבים), שיוכלו להמשיך בקיומם וחיותם באופן כזה שיוסיפו תמיד באור וחיות ובכל ענינים הטובים — להביא ולהעלות כל דבר ודבר שמתעסקים בו למעמד ומצב טוב ומושלם יותר מכפי שהי' קודם התעסקותם בהדבר, הן בנוגע ל"גוף" (גשמיות) של הדבר והן בנוגע ל"נשמה" (רוחניות) של הדבר.

ת. וזהו גם הלימוד וההוראה מהתחלת פרשת השבוע — "והי' כי תבוא אל הארץ גו' ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך גו' והלכת אל המקום אשר יבחר ה' אלקיך לשכן שמו שם וגו'":

"והי' כי תבוא אל הארץ" — שבנ"י נכנסים לארץ ישראל כפשוטה, ונעשים בעלי-בתים על ארץ ישראל,

ורואים שארץ ישראל היא במעמד ומצב של תכלית הטוב בגלוי, ועד לעיקר הטוב — בית המקדש (השלישי), "המקום אשר יבחר גו'", שהוא מוכן ועומד בשלימותו, בארץ ישראל, בירושלים עיר הקודש, בהר הקודש, יחד עם קדש הקדשים שבו נמצאת ה"אבן שתי", שממנה הושתת (והיא היסוד³⁴)

33 ראה קידושין מ, א. אוה"ת בראשית לג, ב ואילך. ועוד.
34 וכיון שהיסוד הוא באופן של "אבן", שבעולם הוא באופן של חוזק ותוקף ושלימות.

של כל העולם³⁵, כולל כל שבעים האומות, ועם ישראל, ביחד עם כל צרכיהם,

ומביאים לשם את ה"ביכורים" — הפירות הכי טובים ומובחרים שהם ה"נציגים" של כל הפירות שבכל ארץ ישראל, ומודים להקב"ה על כל הטובה כו', ומסיימים "השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך ישראל"³⁶, שהקב"ה מוסיף בברכותיו לבנ"י, ועל ידם — לכל העולם כולו, שמים וארץ וכל צבאם, בכל המצטרך.

וההוראה מזה — ע"פ מאמר חז"ל³⁷ "עתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות", שאחד הפירושים בזה, שצריכים לפעול בכל העולם כולו³⁸ הענין ד"תבוא אל הארץ", היינו, שכשם שארץ ישראל היא המקום שבו נמצא בית המקדש שבו מביאים קרבנות להקב"ה, ובו משבחים ומודים להקב"ה, כמ"ש³⁹ "ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים" — יתפשט ענין זה בכל העולם, עי"ז שכל נברא, מין המדבר (יהודי וגם אינו־יהודי), וכן חי, צומח ודומם, נעשה במעמד ומצב היותר טוב ומובחר ("ביכורים"), בריא בגשמיות ובריא ברוחניות, ועד שכל העולם נעשה "בית המקדש" של הקב"ה, ובכל העולם מודים ומשבחים להקב"ה על כל חסדיו, שהוא בורא העולם ומנהיג העולם, וכשם שמנהיג את העולם בכל רגע ורגע, כך הוא בורא את העולם בכל רגע ורגע (כנ"ל ס"ה), ומוסיף בברכותיו לכל דבר שבעולם.

ועי"ז פועלים שהעולם כולו נעשה מוכן לקבל מיד את הגאולה האמיתית והשלימה, שאז יקויים מ"ש "ה' ימלוך לעולם ועד", שבכל דבר שבעולם יראו את המלך והמנהיג של הדבר, הקב"ה, וענין זה נעשה באופן תמידי ונצחי, "ועד", כיון שלע"ל יתבטל היצה"ר, שלכן יתבטלו לע"ל כל המלחמות והמריבות וכל הענינים בלתי רצויים (כנ"ל ס"ו), ויהי רק — "ה' ימלוך לעולם ועד".

ט. ענין הביכורים — קשור גם עם ענין הצדקה:

כאשר נותנים את הטוב והמובחר שבכל דבר לצדקה — הרי זו נתינה להקב"ה בעצמו, כיון שהוא זה שצריך לספק את כל הצרכים של כל הדברים והמוסדות שבעולם, ובודאי מוסדות של צדקה וגמילות חסדים (כולל גם עזר וסיוע לעניים דאווה"ע, מפני דרכי שלום⁴⁰), מוסדות של תפלה, "ביתי בית תפלה", ומוסדות של תורה (התורה דשבע מצוות, או התורה של תרי"ג מצוות).

38) עי"ז שכאו"א פועל בחלקו בעולם,

הן בהחלק דבני" והן בהחלק דאווה"ע.

39) ישעי' נו, ז.

40) ראה גיטין סא, א.

35) יומא נד, ב.

36) כו, טו.

37) ראה יל"ש ישעי' רמז תקג. לקו"ת

מסעי פט, ב.

ועוד זאת, שהנתינה היא מתוך אמונה ואימוץ ("טרַאָסט") בהקב"ה, ועד שנותנים לו הכל, היינו, שכל הכחות, וכל המחשבות והדיבורים ומעשים — מוסרים להקב"ה ובהקב"ה.

ועי"ז ניתוסף עוד יותר בהשפעה שהקב"ה נותן לכל אלה שמאמינים בו ומודים לו, עוד יותר ממה שהקב"ה נתן ובירך אתמול, ויותר ממה שבירך היום בבוקר, אחר הצהריים, לפני תפלת מנחה ובשעת תפלת מנחה — שמוסיף ונותן יותר ויותר בכל המצטרך, שזוהי צדקתו של הקב"ה.

י. וזהו גם תוכן המנהג שכאשר בימים מיוחדים מתאספים יחדיו הרבה יהודים, הרבה ילדים, ומקשרים זאת עם ענינים של גמילות חסדים, עניני תפלה להקב"ה, ולימוד הוראתיו של הקב"ה, ג' ענינים שפועלים ענין של "חזקה" — אזי מסיימים בענין של צדקה,

שלבן, עושים את כאו"א מכס שליח ליתן לצדקה לאחרי ההתוועדות, עי"ז שנותנים לכאו"א את האפשרות ליתן צדקה מממונו, והיינו, שנוסף לכך שנשאר אצלו מטבע, יוכל ליתן גם — והוא העיקר — מממונו (לאחרי שהמטבע נעשית שלו) לצדקה,

שזהו תוכן ענין ה"ביכורים", כנ"ל.

וכמו כן מסיימים בניגון של שמחה⁴¹,

— ע"ד השיר ושבח להקב"ה בעת הבאת הביכורים, "וענית ואמרת

גן'⁴² —

ניגון הקשור במיוחד עם הגאולה האמיתית והשלימה,

ובפרט בעמדנו בימי שמחה — שבעת ימי המשתה של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שע"ז ניתוסף בכל ההשפעות שממשיך נשיא הדור לכל הדור, שבזה נכללים כל הנמצאים בדור, גם שבעים ואומות העולם, וכל הענינים דחי צומח ודומם.

יא. ועוד והוא העיקר — שע"י הצדקה נעשה גם שלימות הענין ד"פדה בשלום נפשי (כי ברבים היו עמדי)⁴³, פדיית הנפש של כאו"א, שע"ז נפדה גם הגוף של כאו"א, וענין זה נמשך לאח"ז גם בחלקו בעולם, ובהשפעתו בכל העולם, וכן ההשפעה של אוה"ע במדינותיהם — שכל העולם נפדה ממעמדו ומצבו בהוה (שהרי ככל שמעמד ומצב העולם הוא טוב, הרי יכול להיות טוב

41) ומנגנים כולם יחדיו, באופן של

מנגנים בקול רם ובשמחה יתירה.

42) כו, ה.

43) תהלים נה, יט.

"ואהבת לרעך כמוך", שכל אחד משתדל

שגם חבירו ינגן כמותו, עי"ז שמראה לו איך

יותר), ובא למעמד ומצב אמיתי ושלם — בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש, כיון ש"הנה זה בא", "אָט גלייך קומט משיח צדקנו".

ובזה נכלל גם שכאו"א מהנמצאים בעולם וכל העולם כולו מקבל שנה טובה ומתוקה בגשמיות, ושנה טובה ומתוקה ברוחניות, אשר, עיקר הענין דשנה טובה ומתוקה הוא המעמד ומצב דהגאולה האמיתית והשלימה.

וכל זה נעשה באופן של "חזקה" — שלכן יתנו ג' מטבעות — שפירושה בפשטות הו"ע של חוזק, היינו, שיהי' עולם חזק, כיון שמתנהג כפי רצון הקב"ה, שעי"ז מקבל החוזק מהמקור עצמו, הקב"ה, ביחד עם שמחה וביחד עם טוב וחסד, הן חסדים המגולים, והן חסדים שבעבר לא היו מגולים — מתגלים גם הם.

וענין זה נמשך בכל פרט בעולם, עד בהפרט — שהוא ה"כלל" — של אמירת שירה: "וענית ואמרת לפני הוי' אלקיך", תיכף ומיד ממש.

* * *

יב. כמוזכר לעיל, מסיימים, כרגיל, בנתינת שליחות לצדקה לכאו"א מכם — שלשה מטבעות: א' לעצמו, ושנים הנשארים — א' לצדקה, והב' — כפי שכל א' יחליט, ובודאי יוסיף כל א' בנתינת הצדקה גם מממונו הפרטי, כדי שיתוסף עוד יותר בהצדקה.

ועי"ז יוסיף הקב"ה עוד יותר בברכותיו לכאו"א, כפי שכבר הביטיח וכתב וחתם (כביכול) שיתן יותר ויותר, החל מברכת הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובפרט כאשר עושים התחלה בפועל — ע"י שירה ושבח להקב"ה מתוך ניגון הקשור עם גאולה האמיתית והשלימה.

יג. ועוד והוא העיקר — שתיכף ומיד יקויים היעוד ד"כי תבוא אל הארץ",

ועוד לפני שבת פ' כי תבוא יקויים כבר מ"ש (בפרשה שלאח"ז) "אתם נצבים גו' לפני ה' אלקיכם",

וכן יקויים ששומעים ממה רבינו בעצמו (מ"ש בפרשה שלאח"ז) "האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי גו'", כפי שאמר זה בפעם הראשונה⁴⁴, וענין זה מביא יחד עמו גם מ"ש (בפרשה שלאח"ז) "וזאת הברכה אשר ברך משה" — שמתחדשת עוד הפעם ברכתו של משה רבינו לכל שבטי ישראל, ולכל בניי, "לעיני כל ישראל",

שעברה, ועד"ז — וביתר שאת וביתר עוז — כאשר מזכירים עכשיו ההתחלה של "האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי".

44) נוסף על האמירה באופן ד"שפתותיו דובכות" (יבמות זז, רע"א) כאשר כאו"א מבניי לומד פרשה זו, כבלימוד פרשת האזינו בשנה

וע"י בנ"י נמשכת הברכה לכל העולם — שהרי תיכף לאחרי הסיום ד"לעיני כל ישראל" מתחילים "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ", שבזה נכלל גם "השמים החדשים והארץ החדשה"⁴⁵.

וכל זה נעשה תיכף ומיד ממש, בעמדנו עדיין בפרשת כ"תבוא, ובפרט שבפרשה זו גופא נמצאים כבר בסיום ג' ימים, ביום טו"ב שבחודש אלול, לאחרי תפלת מנחה, ולאחרי אמירת "אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך"⁴⁶, ומתכוונים לתפלת ערבית שלאח"ז, שאז יאמרו עוד הפעם "אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך", אלא שההבדל ביניהם הוא, דכיון שגאולה האמיתית והשלימה באה תיכף ומיד, הרי מתפללים ערבית ובסיומה מספרים שלא נשארים באותו מעמד ומצב, אלא "ילכו מחיל אל חיל", עד ש"יראה אל אלקים בציון"⁴⁷, "בנערינו ובזקנינו גו' בכנינו ובכנותינו"⁴⁸, בארצנו הקדושה, ובירושלים עיר הקודש, ובהר הקודש, ובבית המקדש, ועד בקודש הקדשים — כיון שכבר לפני תפלת מעריב) היתה כבר גאולה האמיתית והשלימה.

יד. וכיון שגאולה זו באה מתוך שמחה וטוב לבב — ינגנו עכשיו (כאמור) ניגון של שמחה, הקשור גם עם גאולה האמיתית והשלימה.

ותיכף ומיד ממש מראה כאו"א באצבעו ואומר "הנה זה בא": "אָט קומט די גאולה האמיתית והשלימה", ביחד עם משיח צדקנו!

[ניגנו "זאָל שוין זיין די גאולה כו", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה בידו הק' בשמחה רבה.

אח"כ נתן כ"ק אדמו"ר שליט"א להמדריכים והמדריכות שיחיו מטבעות של עשר סענט כדי לחלק להילדים והילדות שיחיו ג' מטבעות, הא' — לצדקה, הב' והג' — לעשות בהם כטוב בעיניהם.

טרם צאתו הכריז כ"ק אדמו"ר שליט"א:

לשנה טובה תכתב ותחתם.

(47) שם פד, ה.
(48) בא יו"ד, ט.

(45) ישעי' טו, כב.
(46) תהלים קמ, יד.